

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Stk/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3021200407
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3021200407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): I. K., nar. X.XX.XXXX., bytom M. XXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpeného: Mgr. Viliam Parák, advokát so sídlom Komenského 2700/7, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Hviezdoslavova 3, 911 01 Trenčín, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OOP1-2021/028683-003 z 5.10.2021, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 12Sa/16/2021-49 z 24.2.2022 takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Žalovanému náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 15.12.2019 bol na Obvodnom oddelení Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom oznámený priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť žalobca tým, že udel do tváre oznamovateľa - poškodeného S. C. v čase okolo 02:50 hod. pri bare Hofman v Novom Meste nad Váhom.

2. Z obsahu lekárskej správy I.. I. N. z 2.1.2020 vyplýva, že poškodený mal zranenie v podobe zlomeniny spodnej časti ľavej očnice so zakrvácaním za oko a do ľavej čeľustnej dutiny a utrpel tržné zhmoždenie ľavého obočia. Poškodený bol od 16.12.2019 práceneschopný, pričom táto práceneschopnosť v čase vydania lekárskej správy trvala. V bode 20 lekárskej správy na otázku, „či bol pacient obmedzený počas liečby v bežnom obvyklom spôsobe života, uveďte počet dní“, uviedol lekár 20 dní.

3. Okresný úrad Nové Mesto nad Váhom, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. OU-TN-OVVS-2020/003137, PK 44/2020 z 9.7.2020 (ďalej aj „rozhodnutie o zastavení priestupkového konania“), právoplatným 5.8.2020, konanie o priestupku zastavil z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

4. Proti rozhodnutiu Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TN-OVVS-2020/003137, PK 44/2020 z 9.7.2020 podala Okresná prokuratúra Nové Mesto nad Váhom protest prokurátora č. Pd 57/21/3304-2 z 6.5.2021 (ďalej len „protest prokurátora“) z dôvodu, že správny orgán sa nesprávne vysporiadal so sťažným obvyklým spôsobu života S. C. a napriek tomu, že konanie žalobcu vykazovalo znaky trestných činov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného

zákona a výtržnictva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vo veci právoplatne rozhodol, pričom mal podľa § 71 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) postúpiť vec prokurátorovi alebo orgánu Policajného zboru, pretože skutočnosti nasvedčovali tomu, že ide o trestný čin.

5. Okresný úrad Nové Mesto nad Váhom, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-NM-OVVS-2021/005867-014 z 11.6.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podanému protestu prokurátora vyhovel a ním napadnuté rozhodnutie o zastavení priestupkového konania zrušil.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal včas odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím OU-TN-OOP1-2021/028683-003 z 5.10.2021 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného?“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný uviedol, že skutok, ktorý prejednal prvostupňový orgán, nebol priestupkom, ale trestným činom, o ktorom nemal právomoc rozhodovať, pretože právomoc konať v danej veci prináležala orgánom činným v trestnom konaní. Prvostupňový orgán tým konal v rozpore s § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na lekársku správu z 2.1.2020, ktorú mal k dispozícii už orgán objasňujúci priestupok - Obvodné oddelenie Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom. V tejto bolo v bode 14 uvedené, že pacient bol obmedzený na bežnom spôsobe života 20 dní. Táto skutočnosť zakladala príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní, ktoré podľa názoru žalovaného mali vec preskúmať ako podozrenie z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 2 Trestného zákona, v súbehu s trestným činom výtržnictva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Prvostupňový orgán preto skutok nevyhodnotil správne, pretože mal postupovať podľa § 71 písm. a) zákona o priestupkoch a vec postúpiť prokurátorovi alebo orgánu Policajného zboru, pretože skutočnosti nasvedčovali tomu, že ide o trestný čin.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Žalobca sa správnou žalobou včas podanou na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného.

8. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a správny orgán nesprávne vyhodnotil skutkový stav a dôkazy. Právne závery žalovaného označil žalobca za nesprávne a samotné rozhodnutie za nezákonné a nedôvodné.

9. Žalobca predovšetkým namietal, že:

- rozhodnutie žalovaného sa prakticky opiera len o jediný dôvod a to lekársku správu z 2.1.2020 a v nej uvedené konštatovanie o obmedzení na bežnom spôsobe života dlhšom ako 20 dní. V predmetnej lekárskej správe bolo pritom súčasne uvedené, že sa jednalo o ľahký úraz,
- vec bola od počiatku samotným poškodeným oznámená ako priestupok a bola takto aj prijatá na prešetrenie príslušníkom Policajného zboru a následne ako priestupok aj prešetrovaná vrátane zabezpečenia vyjadrení účastníkov, svedkov a ostatných dôkazov (najmä listinných - lekárske správy z traumatológie, pohotovosti, neurológie, ORL, oftalmológie, očnej ambulancie a ambulantného lekára),
- podanie protestu prokurátora bolo zjavne účelové, keďže bol podaný až 6.5.2021, teda po ukončení vyšetrovania v trestnej veci žalobcu ohľadom totožného skutku vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom pod ČVS: ORP-456/NMNM-2020,
- podanie protestu prokurátora nebolo v súlade s § 24 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“), pretože protestom prokurátora majú byť namietané objektívne nezákonné rozhodnutia správnych orgánov, pri ktorých došlo k porušeniu zákona, a nie také, ktorých výsledkom je rozhodnutie správneho orgánu, tvoriace objektívnu prekážku pre postup tej istej prokuratúry v inej trestnej veci,
- dôvod protestu prokurátora a rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo obmedzenie poškodeného na bežnom spôsobe života v dĺžke 20 dní vyplývajúce z lekárskej správy z 2.1.2020 je nepostačujúci, pretože v zmysle ustálenej judikatúry sa vyžaduje, aby sa jednalo o dobu liečenia,
- lekárska správa z 2.1.2020 nebola podporená žiadnym ďalším objektívnym dôkazom ako napr. dokladom o práceneschopnosti poškodeného, resp. znaleckým posudkom,
- a skutočnosť, že „z lekárskej správy zo dňa 02.01.2020 vyplýva že pacient bol obmedzený na bežnom spôsobe života 20 dní,“ nie je takou okolnosťou, pre ktorú mal priestupkový orgán odstúpiť vec

orgánom činným v trestnom konaní pre podozrenie z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 2 Trestného zákona. Dôvodom tohto postupu je ustálená judikatúra, ktorá vychádza z toho, že doba liečenia poškodeného musí byť viac ako sedem dní, a nie doba obmedzenia na bežnom spôsobe života, ako uvádza lekárska správa z 2.1.2020, ktorá bola rozhodujúcim dôkazom pri proteste prokurátora a následných rozhodnutiach správnych orgánov. Aj napriek uvedenému, sama o sebe ani takáto lekárska správa nie je objektívnou okolnosťou, ktorá by odôvodňovala záver, že vo veci išlo o podozrenie z trestného činu. Lekárska správa totiž nebola podporená žiadnym ďalším objektívnym dôkazom, ako napr. doklad o práceneschopnosti poškodeného, resp. znaleckým posudkom o objektívnych dobách liečenia, práceneschopnosti a čase sťaženého obvyklého spôsobu života poškodeného,

- následný postup prokuratúry spočívajúci v podaní protestu prokurátora bol len hasením zisteného problému - prekážky nie dvakrát v tej istej veci, pričom v priestupkovom konaní bolo pritom právoplatne rozhodnuté pred vznesením obvinenia,
- z aplikačnej praxe je známe, že prokuratúra v iných prípadoch postupuje podobným postupom (protestom prokurátora) pomerne často, no to neznamená, že tento postup je správny v každom jednotlivom prípade.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe navrhol túto zamietnuť. Vo svojich vyjadreniach zotrvali žalobca a žalovaný aj v rámci repliky a dupliky.

11. Krajský súd rozsudkom č.k. 12Sa/16/2021-49 z 24.2.2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

12. Svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým tým, že:

- sa stotožnil so záverom žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, že v danej veci sa nejednalo o priestupok, ale trestný čin, ktorý mali vyšetrovať orgány činné v trestnom konaní a v prípade podania obžaloby, mal o ňom rozhodnúť súd,
- neobstojí námietka žalobcu o nedostatočnosti lekárskej správy z 2.1.2020, pretože z jej obsahu jednoznačne vyplýva, že poškodený bol obmedzený počas liečby v bežnom obvyklom spôsobe života počas 20 dní. Uvedený riadok správy výslovne hovorí o liečbe, čo znamená, že uvedená skutočnosť napĺňa znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 v spojení s § 123 ods. 2 Trestného zákona,
- aj práceneschopnosť v čase vystavenia lekárskej správy dňa 2.1.2020 u poškodeného trvala 18 dní, čo je jednoznačne viac, ako z ustálenej judikatúry vyžadovaných minimálne 7 dní,
- povinnosťou prokuratúry je neustále skúmať dodržiavanie zákonosti v rozsahu jej zákonom zverenej pôsobnosti tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Keď prokuratúra zistila, že v priestupkovom konaní nebol dodržaný zákon, bola povinná podať protest prokurátora. Ak by pritom zákonodarca chcel, aby v takýchto (obdobných) prípadoch nemala prokuratúra možnosť podať protest, tak by uvedené výslovne negatívne vymedzil v zákone,
- protest prokurátora by musel byť podaný bez ohľadu na prebiehajúce trestné konanie (aj keby neprebiehalo), keďže bola naplnená nezákonnosť rozhodnutia spočívajúca v jeho vydaní nepríslušným orgánom,
- bez ohľadu, či sa s otázkou ne bis in idem žalovaný, prvostupňový orgán alebo prokurátor zaoberali, tak uvedené nespôsobuje nezrozumiteľnosť, prípadne nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného,
- rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, pretože protest prokurátora predstavuje zákonný prostriedok nápravy zrejmých pochybení správnych orgánov v rámci správnych konaní, pričom zákon výslovne tento spôsob predpokladá, upravuje a dokonca prokuratúre ukladá povinnosť takto postupovať, keď zistí, že došlo k porušeniu zákona.

III.

Konanie na kasačnom súde

13. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pretože krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ kasačnému súdu navrhol alternatívne preskúmaný rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie alebo napadnutý rozsudok zmeniť tak, že sa rozhodnutie žalovaného zruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

14. Podanie kasačnej sťažnosti sťažovateľ odôvodnil (len) vo vzťahu nesprávnemu právnemu posúdeniu a to predovšetkým tým, že:

- nesprávny postup prokuratúry ako i správnych orgánov spočíval v tom, že uprednostnili nápravu v skoršom priestupkovom konaní a nie v neskoršom trestnom konaní. Keďže sa v oboch konaniach konalo o totožnom skutku, mal prokurátor najprv rozhodnúť o zastavení trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a nie naopak „hasiť“ prekážku v trestnom konaní podaním protestu prokurátora, - krajský súd sa nezaoberal správnosťou postupu prokurátora, že „pokiaľ správny orgán konal nezákonne (ak vec ako priestupok prejednal a rozhodol, hoci na to nemal právomoc), tak podľa § 230 ods. 2 písm. c) Tr. Poriadku mohol dozorujúci prokurátor zrušiť rozhodnutie o postúpení veci na priestupok do 30 dní od doručenia“.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a stotožniac sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právny názor kasačného súdu

16. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca - sťažovateľ v lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.6.2023], preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu.

17. Po preskúmaní podmienok konania sa kasačný súd následne venoval otázke, či napadnutý rozsudok bol na krajskom súde vydaný zákonným sudcom. Hoci si sťažovateľ neuplatnil sťažnostný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. e) SSP, s odkazom na znenie uznesenia veľkého senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 19SVs/1/2022 z 29.3.2023 sa kasačný súd zaoberal otázkou, či na krajskom súde nemal miesto sudcu konať a rozhodnúť senát. Posudzovaná otázka spočívala v tom, či možno rozhodovanie sudcu upravené v § 23 ods. 2 SSP vzťahovať nielen na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní vo veci samej ale aj na prieskum zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora. Inými slovami bolo potrebné posúdiť, či sa konanie a rozhodovanie sudcu o správnej žalobe týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní v zmysle § 23 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.6.2023 prenáša aj na konanie a rozhodovanie sudcu o správnej žalobe podanej proti rozhodnutiu o vyhovení protestu prokurátora a zrušení protestom napadnutého priestupkového rozhodnutia. Hoci medzi konaním vo veci samej a konaním o proteste prokurátora je rozdiel, nesporne na seba vecne a procesne nadväzujú. Vo vzťahu k tejto nadväznosti možno potom dospieť k záveru, že ak zákonodarca v § 23 ods. 2 SSP niektoré správne súdne konania spojil s konaním a rozhodovaním sudcu, možno takúto úpravu vzťahovať nielen na prieskum zákonnosti rozhodnutí vydaných vo veci samej ale aj na prieskum zákonnosti rozhodnutí vydaných v konaní o proteste prokurátora. Bolo by totiž nelogické, ak by na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní bol príslušný (len) sudca, zatiaľ čo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora, ktorým bolo dané rozhodnutie o priestupku zrušené, bol (do 30.6.2023) príslušný senát. Kasačný senát si bol vedomý na prvý pohľad nejednotného postupu krajských súdov v tomto smere, hoci táto otázka nebola doposiaľ výslovne riešená zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a vyplývala len z okolností vecí. Napr. z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Asan/18/2019 z 24.3.2021 je zrejmé, že predmetom prieskumu bolo rozhodnutie o vyhovení protestu prokurátora a zrušení priestupkového rozhodnutia s tým, že vo veci na krajskom súde konal a rozhodoval senát (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/64/2018-61 z 22.1.2019), zatiaľ čo z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Ssk/93/2021 z 7.2.2023 vyplýva, že pri predmete prieskumu, ktorým bolo rozhodnutie o zastavení konania o proteste prokurátora, vo veci na krajskom súde konal a rozhodoval sudca (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 14 Sa 28/2021-42 z 9.8.2021). Keďže sa však otázka senátneho alebo sudcovského rozhodovania pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora doposiaľ zo strany kasačného súdu výslovne neriešila a zákon ako predpoklad založenia právomoci veľkého senátu vyžaduje vôľu predkladajúceho kasačného senátu odchýliť sa od „právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho správneho súdu“, dospel kasačný senát k záveru, že danú otázku

je oprávnený posúdiť sám. Podľa názoru kasačného súdu obsadenie správneho súdu v správnom súdnom konaní pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora má byť totožné s obsadením správneho súdu, aké by bolo v správnom súdnom konaní pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného vo veci samej, t.j. rozhodnutia, proti ktorému bol podaný protest prokurátora. To znamená, že ak by v prípade podania správnej žaloby proti rozhodnutiu o zastavení priestupkového konania konal a rozhodoval sudca, bol sudca príslušný aj na rozhodovanie o správnej žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného (rozhodnutiu o vyhovení protestu prokurátora a zrušení rozhodnutia o zastavení priestupkového konania). Kasačný súd pritom zohľadnil aj to, že pokiaľ doposiaľ (v iných konaniach) na krajskom súde konal a rozhodoval pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora a zrušení ním napadnutého priestupkového rozhodnutia senát, nebol tým účastník dotknutý na svojich právach, pretože mu bola poskytnutá vyššia miera ochrany a súčasne aj to, že tento sporný moment už bol odstránený de lege ferenda, pretože s účinnosťou od 1.7.2023 rozhoduje na správnych súdoch o správnych žalobách vo veciach správneho trestania (výlučne) senát.

V.

Posúdenie sťažnostného dôvodu a sťažnostných bodov

18. Predmetom prieskumu zákonnosti v rozhodovanej veci bolo rozhodnutie o vyhovení protestu prokurátora a zrušení protestom napadnutého rozhodnutia o zastavení priestupkového konania.

19. Protest prokurátora predstavuje právny prostriedok dozoru prokuratúry nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre (tzv. netrestný dozor prokuratúry). Protest prokurátora teda nie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ako sa mylne vyjadril krajský súd v preskúmanom rozsudku (bod 33 odôvodnenia). Protest prokurátora totiž neslúži účastníkovi administratívneho konania na zabezpečenie ochrany jeho subjektívnych práv. Protestom reaguje prokurátor na zistenú nezákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, v rámci ktorej mohol byť zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis porušený tak v prospech ako i neprospech účastníka administratívneho konania. Účelom protestu prokurátora potom je dosiahnutie zrušenia napadnutého rozhodnutia a tým aj umožnenie, aby orgán verejnej správy vo veci opätovne konal a rozhodol v súlade so zákonom. V tomto rozsahu sa pritom konanie o proteste prokurátora proti rozhodnutiu a opatreniu orgánu verejnej správy (§ 24 zákona o prokuratúre) odlišuje od ostatných konaní o proteste prokurátora, v ktorých splyva možnosť rozhodnutia o proteste s novým rozhodnutím vo veci samej. Pri proteste prokurátora podanom proti rozhodnutiu a opatreniu orgánu verejnej správy sa ale striktnie rozlišuje medzi konaním o proteste prokurátora a konaním vo veci samej. Konanie o proteste prokurátora sa meritórne končí buď vydaním rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora a zrušení napadnutého rozhodnutia či opatrenia alebo vydaním rozhodnutia o nevyhovení protestu prokurátora. Rozhodnutie o nevyhovení protestu prokurátora má výlučne procesnú povahu bez dopadu na subjektívne práva účastníkov konania a preto nepredstavuje spôsobilý predmet správneho súdneho prieskumu ale len procesný predpoklad pre podanie následnej správnej žaloby prokurátora na správny súd. Správna žaloba prokurátora potom smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, t. j. rozhodnutiu, proti ktorému predtým prokurátor neúspešne podal protest prokurátora (§ 45 ods. 1 SSP), pričom správny súd pri rozhodovaní o nej skúma, (len) či prokurátor neúspešne vyčerpал protest prokurátora, ale nie už aj to, či tomuto protestu malo byť vyhovené alebo či v konaní o proteste bolo postupované lege artis, resp. či prokurátor vyčerpал odvolanie proti tomuto rozhodnutiu (viď bod 15 uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Stk/7/2021 z 30.3.2023). Pri rozhodnutí o vyhovení prokurátora je tomu ale inak. Toto rozhodnutie totiž obsahuje tzv. zložený výrok, ktorým sa nielen protestu prokurátora vyhovuje, ale sa ním aj napadnuté rozhodnutie či opatrenie zrušuje. Týmto zrušením v zásade dochádza k dotknutiu subjektívnych práv účastníka konania, ktorý sa následne môže správnu žalobou domáhať preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia.

20. Sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie zo strany krajského súdu prezentujúc názor, že rozhodnutie o zastavení priestupkového konania nemalo byť na podklade protestu prokurátora zrušené, ale malo sa zohľadniť ako prekážka res iudicata a ne bis in idem v prebiehajúcom trestnom konaní pre ten istý skutok. V tejto súvislosti je ale potrebné zdôrazniť, že kasačný súd vykonáva svoju pôsobnosť a právomoc v oblasti správneho súdnictva a preto nie je v žiadnom rozsahu oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní. Kasačný súd sa preto nemôže vyjadriť k tomu, ako by mal prokurátor konať a rozhodovať v trestnom konaní vedenom pre ten istý skutok, vo vzťahu ku ktorému došlo (predtým) k zastaveniu priestupkového konania. Kasačný súd preto nemôže ani posudzovať,

či mal prokurátor vykonávajúci dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní (tzv. trestný dozor prokuratúry) zrušiť rozhodnutie o postúpení veci, tak ako to namietal sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, pričom kasačný súd akcentuje aj to, že v administratívnom spise sa žiadne takéto rozhodnutie o postúpení veci nenachádza.

21. Zo strany kasačného súdu v rámci viazanosti uplatnenými sťažnostnými bodmi bolo preto namieste zodpovedať, či orgány verejnej správy mali vyhovieť protestu prokurátora z dôvodu, že uprednostnili nápravu v skoršom priestupkovom konaní pred zastavením trestného konania.

22. Hoci sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré by malo byť porušené rozhodnutím žalovaného a vo vzťahu k nemu mal vec nesprávne právne posúdiť aj krajský súd, možno z kontextu dospieť k záveru, že žalovaný mal primárne pochybiť tým, že protestom napadnutému rozhodnutiu o zastavení priestupkového konania neprisúdil atribút nemennosti, či nezrušiteľnosti.

23. V nadväznosti na to kasačný súd konštatuje, že sťažovateľom namietané atribúty nebolo možné rozhodnutiu o zastavení priestupkového konania priznať. V tomto prípade jednoznačne išlo o rozhodnutie orgánu verejnej správy, proti ktorému bol prokurátor oprávnený protest prokurátora podať. Podaniu protestu prokurátora a ani jeho vyhovneniu v žiadnom prípade nebránilo prebiehajúce trestné konanie týkajúce sa toho istého skutku. Naopak prokuratúra pri súzvuku výkonu trestného a netrestného dozoru správne vyhodnotila, že priestupok má v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) povahu trestného obvinenia a preto by skoršie priestupkové rozhodnutie bolo vo všeobecnosti spôsobilé vytvoriť prekážku res iudicata resp. ne bis in idem pre následné trestné konanie pre ten istý skutok. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na obsolentnosť (obsolétnosť) § 94 zákona o priestupkoch, podľa prvej vety ktorého „správny orgán svoje právoplatné rozhodnutie o priestupku zruší, ak zistí, že osoba, ktorá bola uznaná vinnou z priestupku, bola za ten istý skutok súdom právoplatne odsúdená alebo bola obvinenia zbavená.“ Dané zákonné ustanovenie je totiž určitým „právnym reliktom“, keďže neberie do úvahy procesné súvislosti spojené s vnímaním priestupku ako trestného obvinenia v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Inak povedané postup konformný s Dohovorom je presne opačný než v citovanej časti § 94 zákona o priestupkoch a predpokladom vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti pre ten istý skutok, za ktorý (už) bol páchatel' priestupkovo potrestaný (riešený), je predchádzajúce a nie až následné zrušenie priestupkového rozhodnutia. Nezastupiteľné postavenie v tomto smere má ingerencia prokurátora v rámci netrestného dozoru prokuratúry, pričom takýto postup akceptuje aj judikatúra správnych súdov (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Asan/18/2019 z 24.3.2021 alebo sp.zn. 3Asan/14/2017 z 24.10.2018). Vo vzťahu k námietke sťažovateľa preto kasačný súd dodáva, že v oblasti verejnej správy vo všeobecnosti neplatí nárok na nemennosť, či nezrušiteľnosť nezákonného rozhodnutia. Opak by nakoniec spochybňoval aj samotnú podstatu či účel správneho súdnictva. Možno preto konštatovať, že prokurátor bol oprávnený podať proti rozhodnutiu o zastavení priestupkového konania protest prokurátora.

24. Nad rámec uvedeného a vo svojej podstate aj sťažnostných bodov kasačný súd pre úplnosť dodáva, že z rozhodnutia žalovaného vyplýva dôvodnosť vyhovnenia protestu prokurátora a zrušenia ním napadnutého rozhodnutia o zastavení konania o priestupku, keďže z lekárskej správy z 2.1.2020 je zrejmé, že poškodený bol v čase jej vystavenia práceneschopný 18 dní s tým, že mal byť obmedzený počas liečby v bežnom obvyklom spôsobe života počas 20 dní. Krajský súd v tejto súvislosti správne poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sú opísané následky dôvodom pre vyvodzovanie trestnoprávnej a nie administratívnoprávnej zodpovednosti.

25. Pokiaľ sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť (formálne) aj z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, teda z odklonu krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, kasačný súd poukazuje na to, že v tomto smere sťažovateľ kasačnú sťažnosť bližšie vôbec neodôvodnil v zmysle § 440 ods. 2 a § 445 ods. 1 písm. c) SSP a preto kasačný súd tento sťažnostný dôvod nebral pri svojom rozhodovaní do úvahy.

26. S odkazom na uvedené kasačný súd nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti vrátane v nej uplatnených sťažnostných bodov.

27. Vzhľadom na edukatívny charakter judikatúry považuje kasačný súd za potrebné v rámci obiter dictum dodať, že jeho pozornosti neušli dva momenty, ktoré i keď predstavujú určitú nesprávnosť, neboli spôsobilé v žiadnom prípade ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Prvým je skutočnosť, že protest prokurátora

neobsahoval v zmysle § 22 ods. 2 písm. e) zákona o prokuratúre „presné označenie ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý bol vydaným správny aktom orgánu verejnej správy porušený.“ Zo zákonného (§ 22 ods. 2 zákona o prokuratúre) i doktrínálneho vymedzenia (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 302) vyplýva, že protest prokurátora sa formálne člení na výrokovú časť a odôvodnenie. Vo výrokovej časti musí byť uvedené (1) označenie správneho aktu, ktorý sa napáda, (2) presné označenie zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý bol vydaným správny aktom orgánu verejnej správy porušený a (3) návrh na zrušenie alebo zmenu nezákonného správneho aktu, pričom pri proteste proti rozhodnutiu môže mať takýto návrh (len) podobu zrušenia napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 24 ods. 5 a 7 zákona o prokuratúre). Napriek uvedenému z odôvodnenia protestu prokurátora bolo možné vyabstrahovať, že namietané bolo porušenie § 71 písm. a) zákona o priestupkoch. Druhým nesprávnym (zrejme len formulačným) momentom bolo konštatovanie krajského súdu v poslednej vete bodu 33 odôvodnenia, podľa ktorej „uplatnenie oprávnenia prokurátora podať protest proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy možno považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorého použitie nie je vylúčené, tak v trestnom ako ani priestupkovom konaní“. Ku skutočnosti, prečo nemožno protest prokurátora považovať za mimoriadny opravný prostriedok, sa kasačný súd vyjadril vyššie a na tomto mieste potrebuje zdôrazniť, že protest prokurátora nemožno uplatniť v trestnom konaní. Trestný dozor prokuratúry má totiž úplne inú povahu ako dozor netrestný. V rámci trestného dozoru disponuje prokurátor nariaďovacou a zrušovacou právomocou v rozsahu danom § 230 ods. 2 Trestného poriadku, zatiaľ čo pri výkone netrestného dozoru, do ktorého sa zaraďuje aj oprávnenie podať protest prokurátora, majú prokurátorské právne prostriedky (§ 22 zákona o prokuratúre) len návrhový charakter.

VI.

Záver

28. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu ako sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Kasačný súd preto nedospel k záveru, že by napadnutým rozsudkom bolo zo strany krajského súdu rozhodnuté na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Z uvedených dôvodov preto kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1, § 169 SSP a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona (vo všeobecnosti) nevyplýva.

31. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Obsadenie správneho súdu v správnom súdnom konaní pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora má byť totožné s obsadením správneho súdu, aké by bolo v správnom súdnom konaní pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia vydaného vo veci samej, t.j. rozhodnutia, proti ktorému bol podaný protest prokurátora.

Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na obsolentnosť (obsolétnosť) § 94 zákona o priestupkoch. Dané zákonné ustanovenie je totiž určitým „právnym reliktom“ a neberie do úvahy procesné súvislosti spojené s vnímaním priestupku ako trestného obvinenia v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Inak povedané postup konformný s Dohovorom je presne opačný než v § 94 zákona o priestupkoch a predpokladom vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti pre ten istý skutok, za ktorý (už) bol páchatel priestupkovo potrestaný (riešený), je predchádzajúce a nie až následné zrušenie priestupkového rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.